

Matar l'aranya... i molt més!

Andreu Sotorra

Quin ensurt!

Prou que ho sé, que les aranyes treballen com si estiguessin esperitades, gronxant-se mentre entreteixeixen les seves teles.

Tot i així, quan aquella aranya em va caure al damunt del llibre que tenia obert de bat a bat damunt de la taula, em vaig sobresaltar.

Jo m'estava entatxonant al cervell les classes de mamífers que tenim en el regne animal.

I em penso que em vaig sobresaltar perquè de fet, el salt, no el va fer com l'acostumen a fer totes les aranyes que en un moment donat, provant sort i ben aferrades a la seva liana, es llancen a l'aventura, sinó que el va fer de sobte, com si premeditament hagués calculat totes les sorpreses que em podia causar en posar-se de potes sobre l'esquema que tenia a mig fer dels mamífers.

Un cop allí, se'm va quedar fitant una estona i, després, com si tingués ganes de joguinejar, va començar a caminar d'una banda a l'altra de llibre, corrent, saltironant i serpentejant com no m'hauria pogut imaginar mai!

Com que es feia notar —no era pas de les més petites!—, la meva atenció es va desviar de seguida dels mamífers i crec que ben aviat ella es va adonar que jo ja no estava sinó pels seus recorreguts en ziga-zaga que, des de la caiguda, no havia parat de fer.

La seva actitud aranyívola, però, em va fer recular una mica del damunt de la taula per tal de poder seguir l'observació col·locat a una prudent distància del lloc on havia aparegut aquella mena de ballarina amb la seva dansa sobre el meu totxo de mamífers.

I convençut que l'animaló no se'n cansaria, em vaig animar a consultar de seguida, xafarder com sóc!, el diccionari enciclopèdic que, des de feia tres mesos, m'havia traslladat a la meva cambra. Vaig despenjar el volum primer i el vaig esbatar damunt del llit.

Els dibuixos i la parauleta van aparèixer de seguida cap a mig gruix de fulls. Vaig llegir amb deteniment:

«ARANYA. f // 1. Animal de la classe dels aràcnids que es distingeix principalment per tenir el cos dividit en dues parts ben distintes (el cefalotòrax i l'abdomen), quatre parells de cames i unes glàndules per a la secreció de la seda, amb la qual fa teles i filats que li serveixen d'habitatge, de defensa i de mitjà per empresonar insectes.»

Em vaig apropar de nou a la taula on la bestiola continuava amb el seu trafiqueig i vaig comprovar, a tota marxa, aquella explicació enciclopèdica.

Després vaig tornar a enfonsar el nas al mig del volum estès al damunt del llit.

«...Hi ha moltes espècies d'aranyes, de les quals són les principals: a) ARANYA DE CUL GROS, que habita pels racons mal adesats de les cases de camp i en alguns llocs deshabitats i bruts; són les que fan la teranyina més grossa i espessa. b) ARANYA MONJA, que és de cos llarguer i té les cames molt llargues i primes; habita pels llocs humits i pels racons i traginades; és inofensiva, i si la toquen es posa a agitar-se molt de pressa o pren enfuita veloçment...»

Vistes les característiques de les altres dues o tres espècies d'aranyes, referides gairebé totes a les que habitaven fora de casa, vaig decidir que la que m'havia aparegut damunt el llibre d'estudi no podia ser sinó de les de CUL GROS o de les de MONJA.

I em vaig atansar de nou a la taula, més aviat convertida ara en camp d'atletisme per a aranyes.

Procurant moure la vista amb tanta rapidesa com em permetien els reflexos, vaig començar a estimar i a desestimar, a opinar i a contradir raons i arguments sobre allò que a la meva invitada-sisplau-per-força la feien pertànyer a una espècie o a una altra.

Aviat em vaig treure del cap que la pogués incloure dins de la classe de CUL GROS. Per una part, la meva cambra no en tenia res, de casa de camp; per una altra, ningú no em podia acusar de mantenir ni brut ni desordenat cap dels

meus racons, això no!, perquè tot estava més polit que una patena!

Només em restava descobrir la teranyina que en algun lloc o altre devia haver confeccionat l'aranya en qüestió, però no me'n vaig sortir i en vaig desistir.

En canvi, ja sigui pel seu cos, que sí que era més aviat allargassat, o potser per les potes llargarudes i esprimatxades que tenia, o qui sap si perquè s'avenia a viure en qualsevol racó sense especificar-ne la mena de brutícia, em va fer optar per creure que l'animaló que s'havia encaterinat amb el meu llibre de mamífers, la meva aranya!, era una ARANYA MONJA.

Ara només em calia comprovar que era inofensiva, com continuava dient-me la descripció de l'enciclopèdia, i aconseguir de tocar-la per tal de convence'm que ho era de debò i que, en palpar-la, encara s'agitaria molt més de pressa del que ja ho feia.

Un cop preses, doncs, totes les precaucions, ho vaig comprovar. I ho vaig fer tal com havia vist que ho feia un dia un infant que trafiquejava per un corriol prop d'una masia on jo passava uns dies. I mentre ho feia, prenent-la d'un revolt per una de les cames, vaig cantussejar: «Aranyeta, aranyeta, si no em dones un poalet d'aigu, et rompré sa cameta!»

I llavors, segons la versió d'aquell vailet, quan l'aranya et deixava anar una goteta d'aigua sobre el dit, la podies alliberar.

Però jo no vaig tenir temps de fer-ho.

Quin ensurt!

Tots els racons de la casa, el carrer, el barri, i gosaria dir que la ciutat sencera, van emmudir i van ennegrir a una i, immers en aquell absolut barrejat de silenci, de negror i de misteri —tal com deuen ser tots els absoluts—, vaig experimentar allò que, fins ara, després de tants anys, no m'havia decidit ni a escriure ni a fer-ho saber a ningú.

Quan es va fer la claredat, jo tenia quatre parells de potes i, incomprendiblement, caminava descalç, a botets i de pressa!

Em palpava insensiblement per tal de trobar-me les mans o els braços i fins i tot, no em sap greu de dir-ho, el pompis.

No notava, però, que cap d'aquestes parts em sobresortís del cos de forma allargassada, tirant a arrodonida, que suportaven les potes fetes un neguit i que em traslladaven d'un costat a l'altre.

Em sentia perdut com aquell qui acaba d'arribar a l'estació d'una gran ciutat i no sap ben bé on adreçar-se.

I, de fet, em trobava en una gran estació!

Una estació distribuïda en diverses plantes, com si es tractés d'un gran edifici, on així, per ordre de baix a dalt, hi tenien entrada i sortida: els taxis, els autobusos, els metros, els trens i, al capdamunt, els avions.

I una pantalla lluminosa guiava el nouvingut.

Amb tot això no us he dit que caminant, bé!... més aviat saltironant!, em trobava envoltat d'aranyes. Sí, sí, d'aranyes! D'aranyes petites, grosses, prou llargarudes i tan arrodonides com vulgueu per no saber mai si podien ser de MONJA o de CUL GROS o de... deixem-ho!

Indiscutiblement, jo, que no provocava cap esglai en aquell medi que s'endevinava urbà, era, de totes totes, una aranya com qualsevol de les que m'envoltaven.

Allò que no diríeu mai que fos possible que succeís, calia admetre que havia ocorregut. Ja sigui pel poder de la pota de l'aranya o pel refrany que vaig cantussejar tot provant la seva intenció inofensiva. El cas és que alguna cosa va accionar aneu a saber quin poder sobrenatural convertint-me d'immediat en un aràcnid més, home privilegiat, dins del món de les aranyes.

La serenitat, que sempre ha estat una característica meva, i el desig de conèixer allò que bé podia ser un altre món, em va mantenir, doncs, a l'expectativa i disposat a fer d'aranya tan bé com sabés.

¿Però com m'entendria amb les altres aranyes?, em va assaltar de seguida el dubte.

Ho vaig saber en un no res, quan una de les aranyes que ja havia notat que es distingia de les altres perquè portava un senyal en una de les potes de color blau cel se'm va apropar i, en un llenguatge força diferent del nostre però que vaig entendre de seguida, em va dir:

—¿Vol un taxi-aranya, aranyor...?

Inconscientment, i com si des de la meva naixença no n'hagués tingut cap altra, li vaig respondre en la mateixa llengua!

Una mica de pedra, sí que m'hi vaig quedar, però encara em vaig poder adonar que la llengua aranyívola es confonia amb una mena de dringueig acompanyat d'uns grinyols que la feien més que encantadora i d'una entonació força eixericada.

—Precisament... —vaig dir—, precisament en buscava un, aranyor. —I vaig afegir, no amagaré que temorós—: ¿Em pot portar a l'hotel?

—No hi patiu pas, aranyor! —em va respondre l'aranya de la pota amb el senyal blau—, a l'hotel ràpidament, que és allí on falta gent!

Vaig seguir l'aranya taxista fins al pati de taxis. Mentrestant, vaig sentir com al sostre de l'estació central aterrava un avió i com, més avall, entrava un tren, a part de la constant remor que produïen les habituals arribades de metros i autobusos. No m'havia equivocat gens, doncs, aquell era el centre d'arribades i sortides.

Quan vaig ser al pati de taxis, l'aranya taxista em va indicar que triés quin cotxe volia. Això, certament, em va desconcertar.

I em va desconcertar perquè allò que jo veia entrar i sortir ordenadament no s'assemblava gens a un taxi.

I ho vaig entendre de seguida!

No podia esperar que un taxi per a aranyes fos com un taxi per a humans.

Això explica que els taxis aranyívols fossin una mena de plataformes espaioses i on, segons les places, hi havia disposades dues, tres o quatre teranyines reforçades amb un doble entreteixit i damunt d'un pla ple de pols.

Això sí, una pols neta i triada i fina gairebé com una platja aurífera no descoberta encara per ningú.

En vaig escollir un de dues places que era de color groc fort i, automàticament, després d'adonar-me que el taxista havia premut un determinat botó, el taxi escollit es va apropar suaument cap a nosaltres.

Agafant-nos amb delicadesa per sota les potes —només vaig notar una mena de pessigolleig—, ens va enfilat a les seves teranyines.

Després, el taxista va accionar un dels molts botons que tenia el vehicle i, com aquell qui diu, sense adonar-nos-en, vam abandonar la pista, o la terminal, o el pati, tant hi fa!, sortint en uns instants cap a allò que devia ser una autopista o una carretera amb circulació única perquè, durant una bona estona, no ens va venir de cara ningú més.

Tan sols algun altre taxi-aranya i un parell de vehicles semblants, que vaig descobrir de seguida que eren vehicles de turisme particulars, ens van avançar tot disminuint la velocitat i, quan van ser a la nostra alçada, les aranyes que hi anaven van alçar un parell de

potes i van pronunciar un «a reveure» amable i d'agraïment que et feia sentir de cop i volta confortable del tot dins d'allò que, ara ja ho sabia de cert!, era una altra vida...

O un altre món!

Mentiria si digués que no em vaig sentir bé durant el temps que va durar aquell trajecte comodíssim amb l'aranya taxista.

Música dins el taxi, música al voltant del taxi i música per tot arreu. Tanta música, que feia l'efecte que tots els habitants d'aquell paradís aranyívol visquessin envoltats de la mateixa melodia.

I encara mentiria més si digués també que no vaig caure de potes enlaire quan el taxista es va aturar suaument davant d'un indret gairebé silenciós on el primer que vaig descobrir va ser el neó que, ara-mencenc-ara-mapago, anunciava la presència de l'HOTEL TUTIARANYI.

I dic anunciava perquè, per més que m'esforçava a veure'l en algun lloc, no podia endevinar on era.

Em va semblar que m'havia de comportar amb prudència si no volia fer alguna planxa en aquell nou món.

I vaig optar per temptejar el taxista.

—Bé, doncs, ja hem arribat...

—Justament, aranyor, som arribats a la pensió! —va dir l'aranya taxista.

—Ara, xano-xano, cap a l'hotel... —vaig dir encara jo.

—No gaire xano-xano, no. No pas gaire, aranyor... —va dir—. Ja teniu la cadireta a tocar del narissó.

I vaig descobrir, després de la meva sorpresa per allò que em deia, com, penjada d'un fil gairebé invisible, s'aproximava una mena de teranyina més aviat petita i molt original, d'un model que no havia vist mai, i gairebé amb una velocitat que no vaig arribar a tenir temps de calcular, es col·locava a la vora mateix de la tela que jo havia ocupat dalt del taxi.

Disposat com estava, doncs, a no fer el ridícul, vaig comprendre que em calia saltar a la telacadira i, tan aviat com ho vaig fer, vam prosseguir el camí després de veure com el taxi es quedava al meu darrere cada vegada més allunyat i jo anava recorrent tot un camp de pols meravellosament conreat amb milers i milers d'espècies de plantes i flors de jardineria que, només donant un cop d'ull a la seva multiplicitat de colors, feien agradable la passejada.

Passejada que, tot sigui dit, no sabia del cert on em duia encara que no dubtava, tal com havien anat fins llavors les coses, que el meu pròxim destí seria, a bon segur, la consergeria de l'hotel on el taxista m'havia portat.

I ara ja ho tenia per cert.

Aquell que devia ser l'únic hotel de l'indret em rebia al final del recorregut amb la telacadira.

No cal dir-ho, un magnífic hotel fet tot ell de teles d'aranya.

I en realitat no vam arribar a cap consergeria sinó que la telacadira es va aturar tot just a tocar d'una mena de passarel·la entreteixida, no gens ampla i que portava a un llarg passadís.

Només hi vaig veure portes. Algunes estaven tancades i d'altres estaven obertes de bat a bat ja que portaven a una colla de recambrons o sales on de seguida hi vaig veure tot d'aranyors i d'aranyores que teixien i desteixien teles mentre semblava que mantenien animades converses.

Un rètol molt menut però exageradament fluorescent em va distreure de la visió amb què m'havia embadalit. El vaig llegir atentament perquè semblava que estava disposat a fer-se veure. I el vaig rellegir amb atenció, cada vegada més sorprès de la meva innata coneixença d'aquella llengua que era, sens dubte, la que parlava tothom en aquell món.

«Benvingut a l'Hotel Tutiaranyi! Sigueu aranyor o aranyora, vigili bé i no s'encanti. I si no vol dormir a l'estora, triïs vostè mateix el recambró que enamora. Ah!, i no oblidi el nostre lema: "Si vols estar ben servit, fes-te tu mateix el llit!"».

Jo havia notat en el parlar del taxista que la tendència d'aquella llengua era la de fer rimar gairebé sempre totes les frases que deien.

Aquell fenomen devia ser el que m'havia fet prendre nota d'una suavitat i una traça melodista fora de costum.

I com que em va fer gràcia, em vaig posar a parlar tot sol i pel meu compte per acabar-ho de comprovar.

I vinga deixar anar rodolins!

Tip de fer lligar cap amb pap, i pap amb tap, i cel amb tel, i tel amb mel, i sol amb vol, i aranya amb canya, i canya amb manya... em vaig posar a la feina atenent al consell del rètol que ja s'havia començat a apagar.

De seguida vaig optar per anar obrint i tancant portes que, com ja havia endevinat, corresponien totes a cambres.

Tot calculat com estava, no cal que aclareixi que, quan intentava de pitjar la porta d'una cambra que ja havia triat algú davant meu, la porta no s'obria de cap de les maneres.

I no vaig descobrir per què fins després d'una estona en què ja havia triat la meva.

En voler tancar la porta per prendre possessió, això no em va ser possible fins que al darrere no hi vaig localitzar una mena de taulell farcit de botons lluminosos els quals no hauria sabut com fer servir si un nou rètol fluorescent no hagués aparegut damunt mateix de la porta tot avisant-me que registrés les empremtes de totes les meves potes.

Segons l'avís, calia que ho fes tot pitjant cadascun dels botons. I així ho vaig fer mentre comprovava que els botons només s'encenien quan de debò corresponien a l'empremta que duia la meva pròpia pota.

Només quan vaig haver acabat de fitxar, vaig poder tancar la porta i vaig entendre perquè les altres del passadís no se m'obrien.

Per assegurar-me'n, però, vaig obrir i tancar dues o tres vegades i, efectivament, la meva teoria no anava pas lluny d'osques.

I encara més coses del TUTIARANYI!

Vet aquí, doncs, que a l'ARANYÓ, com vaig descobrir més tard que es deia aquella ciutat d'aranyes, no es pagaven les estàncies a l'hotel on jo ja era i que allotjava únicament tots els aranyors i aranyores que arribaven a la vila vinguts de l'estranger.

I això durava, pel que es veu, més de tres mesos, període que el Consell de la Gran Casa de l'Aranya Major cedia als visitants com a mostra de cortesia.

De fet, ja m'havia sorprès el servei desinteressat del taxista, ben acabat d'arribar-hi.

I aquesta és una altra cançó que no havia tocat perquè, a l'ARANYÓ, tothom podia circular, lliurement, si és que li calia, amb el taxi-aranya, o amb la telacadira, o amb la línia col·lectiva d'autobusos-aranya que funcionava amb una rigorositat i amb una puntualitat dignes d'exemple.

¿Em trobava en un paradís, doncs?

Potser sí. I qui sap si me l'havia guanyat amb els meus esforços ...

Des de la finestra de l'habitació que havia triat vaig observar un paisatge únic.

Quina meravella!

No sé si m'ho semblava perquè m'era desconegut o perquè, de fet, ho era.

Com que, pel que es veu, totes les cambres donaven a la part oposada per on havia arribat, vaig descobrir, estesa a les meves potes, tota una ciutat que mai no m'hauria pogut imaginar.

Des d'on jo era, podia endevinar la munió de parcs, jardins i avingudes.

Tot eren arbres que feien ombra i que havien donat forma a una colla de carrerons i places projectades, es veia d'una hora lluny!, a la perfecció.

Si m'haguessin dit que tot allò ho havia dissenyat l'equip de millors arquitectes del món, m'ho hauria cregut.

I, delerós de conèixer-ho de prop, vaig sortir a passejar.

La Gran Casa de l'Aranya Major estava situada al bell mig de la ciutat.

Envoltada de jardins i d'espais de pols neta i lliure que feien la delícia de les aranyetes i també la de les aranyes més grans.

Les vaig poder veure com s'entretenien teixint i desteixint mentre els seus aranyins i aranyines s'empaitaven per la pols.

De tant en tant, vigilaven que no en fessin alguna de les seves embolicant alguns fils de les aranyes que hi treballaven per matar l'estona, o trencant algun tros de tela que ja tenien enllestida per endur-se després ben cargolada entre les potes cap al seu amagatall.

Si això passava, hi havia corredisses! I algunes aranyes es posaven furioses fent brandar les seves potes amb mal geni i, alguna vegada, deixant caure alguna pantoflada damunt dels cossets dels aranyins i les aranyines que se n'escapolien com podien i que moltes vegades s'arregaven en un racó fins gairebé desaparèixer de tan menudes com eren.

Doncs, en aquell paratge deliciós, el Consell d'Aranyes celebrava cada deu dies la Comunicació Popular d'Aranyes on s'informava de les novetats o de les contrarietats que havien ocorregut o que es preveien i on, després de curtíssims parlaments, pronunciats per les aranyes consellers, totes les que ho desitjaven formulaven les seves preguntes i exposaven els seus criteris sobre tal o tal altra qüestió.

Hi vaig assistir aquell mateix dia de la meva arribada a l'ARANYÓ perquè va coincidir que se'n celebrava una.

Trobar-m'hi, però, va ser cosa de casualitat.

A la parada de l'autobús, havia fet coneixença amb una aranya que també s'hostatjava, com jo, a l'hotel, però des de feia molts més dies, i vam decidir de fer junts el passeig, mal que fos només per estirar les potes.

M'hi sentia bé. I no em fa res de dir-ho, em penso que ella també. Com qualsevol altre aranyor o aranyora, vam estirar les potes damunt la pols de la plaça i vaig estar ben atent a allò que s'esdevenia.

De bon principi, els representants i elegits en votació pel poble de les aranyes es van situar davant mateix de la portalada de la Gran Casa de l'Aranya Major, ben assegudes cadascuna en una telapoltrona.

Una de les teranyines era de color ben diferent al de les altres i vaig endevinar que aquella era la de l'Aranya Major perquè va ser ella qui, amb unes paraules de benvinguda, va obrir aquella sessió recomanant atenció a tots els aranyons que omplíem de gom a gom la plaça.

I va començar la sessió.

El silenci amb què transcorria la sessió de Comunicació Popular era cosa d'enveja.

Tots els representants consellers havien començat, amb exemples clars i entenedors, a fer conèixer les novetats que s'havien esdevingut durant els darrers dies dins dels seus respectius departaments.

Un dels delegats, el del departament de reparació de teles i filats, es queixava perquè el seu gremi, que anys enrere havia gaudit d'una important activitat, ara es veia força desanimat perquè la tendència de les joves generacions d'aranyes era la de fabricar noves teranyines sempre que les velles es malmetien, cosa que abans no succeïa i, ben al contrari, es duïen a adobar o a recosir per tal de fer-les duradores força temps més.

Després del seu curt parlament va dir ferm:

—...i si el poble de l'ARANYÓ ja no vol el nostre antic gremi, que ens ho digui sense por. Tots els teranyinaires no volem pas morir d'un premi, ans d'un ofici ben bo!

Tothom el va aplaudir fent claquejar les seves parelles de potes amb ganes.

Una aranya que tenia gairebé a tocar vaig sentir com comentava a una veïna que els del gremi de les teranyines tenien raó, que allò no s'havia d'acabar per res del món i que ella, l'endemà mateix, els en portaria un parell que tenia arraconades a casa seva perquè les hi apedecessin.

Mentre comentaven tal cosa ja havia pres la paraula un altre dels representants, potser més jove que l'anterior i, pels moviments excitats que feia amb les potes, es diria que tenia els problemes ben gruixuts.

—Aranyors i aranyores... —va començar dient—. Parlo en nom de tots els vostres aranyins i aranyines perquè el meu departament recull, com tots ben bé sabeu, les seves cavil·lacions i les seves manies. La proposta és ben clara perquè així m'ho han fet saber. Els nostres bons aranyins volen teixir teranyines molt abans de ser fadrins. El que volen és ser útils i fer teles de profit. Escolteu-los i deixeu-los que es facin tots sols el llit...

Va ser interromput per una colla de xiscles i cridòries que procedien d'un racó de la plaça on s'havien concentrat centenars d'aranyes menudes i havien ja estès una teranyina hàbilment construïda on, retolat amb traça, s'hi podia llegir: «Els aranyins i les aranyines volem fer força teranyines!»

De seguida les cridòries van ser succeïdes per una mena de cantarella que endevinava que cantussejaven el seu lema de la pancarta. Els més grans també van aplaudir i la Gran Aranya Major va alçar les potes per tal de demanar silenci.

Però ningú no li va fer cas.

Crits i xiscles que ara ja es fonien amb els crits i els xiscles de les aranyes grans que semblava que així demostrassin el seu acord amb la proposta del departament.

Quan tot va tornar a la calma, un altre dels representants es va referir al projecte d'obrir en un període molt curt una xarxa de locals de lectura per tota la ciutat que duplicarien els que ara ja hi havia.

I va explicar com a justificació:

—No podem tirar endarrere. La cultura ens espera i el poble de l'ARANYÓ vol saber més i millor!

També, com els que l'havien precedit, va ser molt aplaudit.

L'últim representant de les aranyes conselleres va fer un parlament sobre la situació econòmica de la Gran Casa Major.

Amb un cert aire de misteri va aclarir:

—Les entrades d'aliments i les despeses pendents han pujat corrents, corrents... Però la venda de teranyines que anem fent a l'estranger, ha augmentat amb força i bé. Reduirem, doncs, els impostos que pagava cada pota. Aranyons, preneu-ne nota!

No cal dir com va ser rebuda la nova. El delegat i tot s'autoaplaudia sense recordar que havia estat ell mateix el que havia acabat de parlar i, al cap d'un espai prudent carregat d'eufòria, que fins i tot va aixecar un cert polsim a la plaça, l'Aranya Major va obrir el torn de preguntes per part de totes les aranyes que ho volguessin.

Tothom hi va dir la seva mentre els representants responien amb solucions gairebé miraculoses o s'apuntaven amb rigorós ordre els suggeriments que se'ls feien.

La meva companya i jo ja ens havíem picat l'ullet perquè ens ho passàvem d'allò més divertit.

Tot ens era nou i tot ens era xauxa, vet-ho aquí!

Una aranya botiguera va proposar d'obrir els establiments mitja hora més aviat per poder aprofitar encara més la vesprada.

Un empleat de parcs i jardins va demanar una revisió del material de neteja perquè moltes de les peces necessitaven recanvis.

Una aranya urbà va donar les gràcies a les automobilistes per l'atenció que havien demostrat en els últims dies en circular pels carrers i places de l'ARANYÓ.

Una aranya periodista va proposar que, una vegada cada deu minuts, tots els aranyors, aranyores, aranyins i aranyines que ho desitgessin podien passar per l'emissora per expressar la seva opinió.

Un aranyín amb molt poca veu va proposar que les aranyes petites poguessin entrar a l'escola ben bé quan les vuit potes ja els permetessin anar soles d'un costat a l'altre.

Una aranya que feia cara d'intel·lectual va suggerir que les trobades de Comunicació Popular a la plaça de la Gran Casa Major de l'ARANYÓ fossin retransmeses per ràdio i televisió per tal de fer-les arribar a les aranyes que no sortissin ja de les seves teranyines per malaltia o vellesa.

Una aranya només amb set potes va expressar el seu agraïment en nom de les

aranyes disminuïdes per l'atenció dels veïns i el servei que els oferien constantment.

Cap a les acaballes, va parlar una aranya que es va presentar com a portaveu del gremi dels metges i va fer saber a tot el poble que la notícia que es referia a la mala qualitat d'una remesa d'insectes que havia estat entrada a l'ARANYÓ era falsa i que tothom es podia alimentar ben tranquil.

Quan el dia ja s'acabava, la Gran Aranya Major va tancar la xerrada invitant tots els assistents que hi fessin cap dins dels deu dies pròxims. I quan totes les aranyes ja s'havien aixecat, tothom va entonar una mena de cançó de comiat que jo, instintivament, vaig seguir:

«A l'ARANYÓ, a l'ARANYÓ / vivim tots en un racó. / I amb les nostres teranyines / cada dia anem millor. / A l'ARANYÓ, a l'ARANYÓOO!»

Després vam passejar encara una mica pel centre de la ciutat. Vam entrar a prendre un parell de gotes d'aigua en un REMULLARANYES i, cap al foscant, vam agafar una telacadira que ens va pujar a l'hotel en un dit i fet.

A la ciutat, tots els llums ja s'havien encès i els piquets de tots colors es barallaven els uns amb els altres.

El panorama era més que magnífic!

Estava aixafat!

Vaig provar el tou de la teranyina que feia de llit.

Esplèndida!

I després vaig buscar el telèfon en un racó de l'entreteixit, vaig topar amb el llumet de nit i encara hi vaig descobrir vuit bosses d'aigua per escalfar les potes.

A sota la tela que feia de matalàs, una llarga catifa dissimulava quatre parells d'espardenyes i, sense saber encara qui ho havia pogut fer, d'un racó es va obrir una mena d'armari tirant a rebost on, disposats en diferents recipients, hi havia tota mena d'insectes i altres menges cuinades amb un gust exquisit.

No ho hauria dit mai que jo m'hagués pogut menjar tot allò!

Després de sopar em sentia ple i abaltit.

Em vaig posar el pijama i, en estendre'm a la teranyina, una mena de telaparaigua va baixar del sostre i em va deixar en la penombra.

Però el llit era tan còmode, que vaig voler jugar-hi una mica i m'hi vaig repenjar i estirar i encara hi vaig botre tot jo fet una baldufa i, entre tants bots...

.....

.....

.....

...vaig notar que m'enfonsava teranyines avall!

I m'enfonsava tant i tant, que vaig perdre el coneixement.

Fiuuu...!

Quan em vaig desvetllar no sé on era.

Fosc.

Molt diferent que el lloc on m'havia posat a dormir.

Només em faltava aquesta! No saber on era en un món perdut...!

Però aviat em vaig veure rodejat d'altres habitants aranyívols com jo que m'havien estès en una mena de llitera i que vaig anar adonant-me que em feien fregues a les potes i m'acaronaven els membres de tot el cos i m'amanyagaven el caparró.

I a poc a poc em van anar arribant les remors de les seves converses:

—Pobre aranyor...!, ja s'ha salvat de ben poc, en caure per la foscor...

I una altra deia:

—Vet aquí quin bon desmai, però ara ja té ajuda i, així, rai!

—Mira, sembla que es desvetlli...! Veniu, veniu aquí perquè us vegi!

I sí, molt dèbilment i amb lentitud, se'm van anar fent clares les imatges d'una colla d'aranyors i d'aranyores que es veien com si fossin gent del camp i que m'observaven com si jo vingués aneu a saber d'on.

I vaig preguntar el que es pregunta en aquests casos:

—¿On sóc...?

Em va respondre la que tenia més a prop.

—Has caigut en la foscor i has fet cap al Mas Rodó.

Evidentment, allò, a mi, poca cosa m'aclaria. I potser no hauria hagut de dir el que vaig dir:

—¿I això on para, aranyor...? El meu hotel és millor...

Vet aquí que van posar mala cara, però em penso que es van fer càrrec que havia tingut una caiguda i que això em devia haver afectat una mica.

No obstant això, ho van voler aclarir:

—Tu no ho saps, però aquest mas és un dels millors d'on habiten les aranyes, el més ric i el més capaç de fer-nos viure anys i banyes!

I no vaig poder evitar de riure pel rodolí tan maldestre. Després, però, vaig callar, avergonyit.

I passada la mala estona, m'ho van explicar tot.

Que els països de les aranyes es comunicaven per foscors, com ells en diuen, i que jo devia haver ensopegat en algun indret on no hi havia la tapadora perquè altrament era inexplicable que hi hagués arribat en aquell estat.

No vaig voler confessar que saltava i que botia damunt del llit quan em vaig engolir teranyines avall perquè segur que s'haurien pensat que em faltava un bull!

Fos com fos, havia arribat a un lloc, tot travessant foscors, on no s'hi devia estar tan malament per tot el que m'havien explicat els que em van recollir.

Sobretot perquè la missió principal d'aquell poblat aranyívol era la de conservar ben farcit de teranyines totes les caves de la masia.

Sí, caves!, no coves, no, caves, ho dic bé.

Vaig descobrir, doncs, que el Mas Rodó era una immensa finca on s'hi conreava la vinya i on s'hi embotellava el xampany.

I a jutjar pel que vaig anar veient, aquell veïnat aranyívol devia ser un dels més nombrosos de tots els que se'n devia tenir coneixement.

Com que m'hi van oferir estada mentre que no em recuperés del tot, vaig tenir temps de tombar per arreu i convence'm d'allò que mig m'havia imaginat.

Era immens!

Llarguíssimes caves atapeïdes de teranyines i amb una foscor ofegada només per la dèbil llum d'algunes bombetes que, encara així, neutralitzaven les aranyes electricistes, tècniques en teles de bombeta elèctrica.

Em vaig dir que si m'hi perdia no m'hi busquessin!

I com que no parava d'anar d'un lloc a l'altre, en una de les tals anades em vaig perdre.

I incapaç de trobar el lloc on m'havien recollit, vaig començar a saltironar entre les comunitats que suposo que feia anys que s'havien arreplegat entre les bótes de vi i els pisos plens d'ampolles de xampany i, per arreu on passava, tots els aranyors i aranyores que hi trobava em saludaven com si estiguessin feliços de veure algú que venia d'un altre indret.

Això em va fer pensar que aquella gent no viatjava gaire, potser a causa de la feinada que tenien en aquell immens laberint.

Devien haver transcorregut hores i hores trescant entre els cellers, de bóta a bóta, saltironant entre els setials...

I em trobava cansat, fet un manyoc. Les potes ja no m'anaven de cap manera i el cos em tremolava, suposo que de gana i del mateix escalfament que traginava. Vaig optar per pararme on era i reposar fins que em trobés més refet. I potser em vaig endormiscar i tot.

Em pessigollejaven les potes...!

I em vaig despertar perquè sentia una veu llunyana que parlava.

—Aranyor... aranyor... Aquest no és pas el seu racó!

De fet, vaig pensar que somniava i que aquell era el somni més usual que se'm podia ocórrer després d'un viatge atrafegat com el que havia tingut.

Però la veu es repetia amb una mica més de força.

—Aranyor... aranyor... Despertí i miri-ho millor!

I sí, em vaig despertar. I vaig comprovar que un parell d'aranyes que es van identificar tot dient-me que eren membres de la guàrdia de l'Aranya Major em confirmaven que m'havia posat a dormir en territori de l'aranya més vella dels cellers de Mas Rodó i que això, des de feia molt de temps, no era permès.

Vaig refer tota la meva història i vaig donar explicacions i excuses de per què havia caigut exhaust allí mateix.

Estic segur que em van entendre.

—En aquest cas, doncs, vine amb nosaltres al poble del millor xampany!

I els vaig seguir. I emocionat, vaig ser rebut per l'aranya més vella de l'indret, l'Aranya Major que tenia al seu càrrec vigilar i polir la confecció de les teranyines que sovint es feien i desfeien al voltant de l'ampolla de xampany més vella de totes les velles posades a reposar arreu de les caves de Mas Rodó.

Em van creure i em van oferir estada fins que em trobés en condicions de tornar a marxar.

Una de les normes que regien aquell territori era, això sí, que no s'hi admetien nouvinguts per més temps del que especificaven les lleis. I és que la seva feina era una de les més admirables de totes les bótes i racons de la cava i, per entrar a formar-hi part, calia conèixer traces i manyes de l'ofici de fer teranyines, cosa que no s'aprenia en quatre dies! I la veritat és que no volien xafarders d'altres veïnats!

No em vaig allunyar del lloc.

S'hi estava bé. La llum ara era color de vi blanc reposat i desprenia uns reflexos que em feien sentir com un rei.

Ni que no dormís, descansava i pensava com me'n sortiria d'aquell trencaclosques amb olor de bon xampany.

Estava pensant, doncs, quan em van desvetllar uns xiuxiuejos estranys. No. No eren d'aranyors... I vaig escoltar amb molta més atenció... Sí! No hi havia dubte! Eren homes! Homes amb cames i peus i mans i braços i cara i cos i amb paraules d'home! I venien pel fons del passadís de la cova perquè les seves veus se sentien cada vegada més intenses i clares. Però, ¿què hi feien allí?

Es veu que no tenien prou llum i per això s'ajudaven amb un fanalet. Jo, des de sempre, tenia entès que això no els és pas bo, a les caves. Que el procés d'envelliment no pot ser alterat per res! Vaig parar orella ben estirat en un racó.

No es pot dir que m'hagués pensat que em farien res perquè, a fi de comptes, jo també era fins fa ben poc un home, però quan em vaig adonar que per molt a la vora que els tingués no hi podria fer res per tornar al meu estat, em vaig posar de malhumor.

Una aranya que anava de pas prop del meu amagatall em va saludar amb excés d'amabilitat.

Es veu que havia corregut la notícia de la meva aparició pels seus encontorns i per això es va aturar i em va preguntar com estava de l'accident. Li vaig dir que millor. Que molt bé,

gràcies. I de passada ho vaig aprofitar per fer-la adonar dels que s'acostaven.

Em va respondre que sí bé era cert que no en veien pas gaires, per allí, d'aquella mena de gegants, també ho era que, quan hi feien cap, no els feien res. Que no patís, doncs, i que els deixés passejar tranquils. Que només feien rodar una mica, de tant en tant, les ampolles de xampany i se'n tornaven a anar. I em va afegir:

—L'únic que ens amoïna quan vénen aquests gegantassos és el barbull que fan. Tant de brogit i bullícia acaba atabalant!

I vaig descobrir així que les aranyes no entenien el llenguatge dels éssers humans!

Esclar que ja m'ho podia haver suposat. Però això em va alleujar perquè si jo entenia tot el que deien aquells homes, era senyal que, tot i la meva transformació, no havia perdut encara el do humà que, de fet, em pertanyia.

I em vaig fer, suposo, falses il·lusions de tornar-lo a retrobar un dia o altre.

Però em sentia encuriósit per espigar aquells que gairebé ja eren a tocar del racó.

I vaig escoltar el que deien.

Tenint-los més a la vora, els vaig poder filustrar del tot. Un portava una gorra amb visera i vestia amb un jersei de llana, uns pantalons de pana i unes espadenyes d'anar per casa. Era el que feia llum amb el fanalet. L'altre anava amb americana i pantalons i un jersei de coll alt. Aquest no portava ni gorra ni fanalet, però a la mà traguava una mena de barra de ferro que s'acabava en punxa la qual,

tot i a la distància que la tenia, em va semblar gegantina.

I vaig escoltar, doncs, àvidament, no sense poder evitar una certa emoció en sentir una altra vegada el meu llenguatge tan a tocar de les orelles. Orelles... o el que fos que em captés els sons.

Els parlaven fluixet, com si temessin de ser sentits.

—Ja saps les ordres que tenim... Hem de començar per la cava de baix, que és la de l'últim soterrani que hi ha a la finca.

—Sí —deia l'altre—. I anar pujant fins a sortir al carrer. Ja tinc ganes d'haver acabat, Malgrà.

—No et preocupis, Garlopí. En aquestes hores de la nit, els únics que hi ha en tota la finca són els masovers i viuen prou lluny com perquè no sentin res. Podrem treballar tranquils.

—Home, tranquils, tranquils...

—I tant que sí, Garlopí! Estigues serè, home!

—Mira, deixa't de consells i fem feina... No voldria estar-hi gaire estona, per aquests mons de Déu. Les teranyines sempre m'han fet fàstic!

—Tu ets un cagacalces, Garlopí. Si el *quefe* ho sabés... Apa, anem al celler de sota!

—Vinga, anem. ¿Però no seria millor proporcionar-nos alguna altra eina...? Amb això sol que portem...

—Vet aquí que potser tens raó... Les bótes, els carretells i els barralons no es voldran rebentar així com així, amb aquest barrot de res.

El xampany, rai!, amb un cop sec a cada cul d'ampolla no tindrà temps ni de dir ai!

I en vaig tenir prou com per esgarrifar-me!

Aquell parell no eren sinó dos saltaterrats que, pels motius que sigui i a les ordres de qui sigui, potser d'aquell tal *quefe*, portaven ben males intencions.

No crec que si haguessin estat treballadors de les caves haguessin actuat amb la por que deixava entrellucar l'anomenat Garlopí i, pel que havien dit, suposo que l'esforç que es feia de guardar vi vell i de conservar xampany anys i anys, no el malbaratarien amb el capritx de trencar-ho i rebentar-ho tot...

No calia dubtar-ho, doncs. Eren uns lladremaners.

¿Però com m'ho podia fer per evitar-ho?

Gairebé impossible: no podia cridar, no podia xisclar, no podia buscar un xiulet i xiular, no podia fer soroll, no podia telefonar i no podia parlar el llenguatge dels homes malgrat que l'entenia!

Però sí que podia entendre'm amb les aranyes.

I hi vaig veure, en això, l'última oportunitat.

Els de la guàrdia vetllaven al peu de l'ampolla de xampany més preuada de la casa.

Es resistien a deixar-me parlar novament amb l'Aranya Major.

Deien que eren hores de repòs i que l'aranya no podia ser amoïnada per un motiu qualsevol.

Els vaig voler fer entendre, enfadant-m'hi i tot!, que no era un motiu qualsevol sinó que podia córrer perill la vida de tots ells.

I, esclar, avesats com estaven a aquella immensa tranquil·litat, em van prendre per una aranya que no sabia el que es deia.

No obstant això, vaig insistir tant que van gosar avisar l'Aranya Major i, al cap d'uns moments, jo ja era dins del seu cau entrevistant-m'hi.

Em va fer cas. Va dir que potser sí, doncs, que era un aranyor que havia nascut amb el do d'entendre altres mons.

I em van fer confiança.

Ara calia pensar com havíem d'actuar.

I va ser quan l'Aranya Major va cridar dos dels seus guàrdies i els va ordenar que convoquessin urgentment els representants de tots els pobles de les caves de Mas Rodó.

I no vaig poder quedar més parat!

En encara no cinc minuts, damunt la plaça rodona d'una gegantina bóta de la cava, hi eren tots.

I vaig, per fi, poder lligar caps: la vida aranyívola, en tot, anava molt més ràpida que la dels humans.

Es van explicar els detalls que havien estat motiu de la convocatòria urgent.

I l'Aranya Major va demanar que es tingués confiança en el que jo els deia. Que ella havia vist moltes coses. I que qui sap si la raça aranyívola tenia, molt d'amagat, aquell do.

La decisió es va prendre, doncs, unànimement. Els representants de cada poble van proposar de caure en pes damunt els pillards i els van propinar un esglai de mil dimonis!

D'altres van dir que més valia fer trontollar totes les bombetes de les caves i fer veure que tot tremolava per aconseguir que fugissin d'espant i esperitats.

I algú va suggerir que les aranyes més forçudes de cadascun dels pobles s'introduïssin a les sabates dels malfactors i els fessin pessigolles a les plantes des peus perquè botessin com unes ballarines fins que els fessin petar de riure i es rebolquessin per terra.

Totes les solucions eren bones, va dir l'Aranya Major, però va fer veure també, que perilloses.

I vaig haver d'admetre que la seva experiència s'ho valia de debò. I s'ho valia perquè els va convèncer que el parell de gegantassos acabarien descobrint que els causants d'aquells fenòmens eren les aranyes i que les eliminarien en un no res.

—Tot el que es pot fer pensant, no cal que es faci vessant sang! —va dir finalment.

I ella mateixa va fer el suggeriment que hauria de ser ja el definitiu.

Unir els esforços de tots els teixidors de teranyines de cada poble, els més ràpids i

experts i, almenys a la cava on es trobaven, contruir un mur colossal i potent amb fils que empresonés de moment els desvergonyits.

Mentre ells se'n volguessin deslliurar, lligats i ben relligats amb fils i teranyines per arreu del cos, un altre equip de bons teranyinaires treballaria per la banda oposada al mur de filats i l'objectiu va ser el de fer del parany, una garjola.

I els alegrois van ser indescriptibles.

Però, sobtadament, tothom va callar.

Al celler de sota es van sentir uns cops que feien feredar. Petaven les primeres bótes i se sentia trencadissa de vidres.

La ràbia va ser gran.

I no era qüestió de pensar-s'hi més!

La mobilització, doncs, va ser sorprenent i meravellosa. D'arreu van aparèixer equips de teranyinaires que treballaven amb tantes ganes que era impossible de veure per on feien venir i anar els fils i, a més, amb una traça que no s'entortolligaven mai els uns amb els altres, sinó que, quan es creuaven, anusaven els caps i continuaven amb la immensa teranyina.

L'espessetat va ser, al cap de poc, com un gegantí cul de cistell de vímet ben trenat.

I per fer-ho més fabulós, l'Aranya Major va ordenar apagar les dues bombetes que penjaven del sostre més a la vora de la trampa.

Ho van fer les aranyes electricistes que es van posar a desenroscar-les ràpidament amb enginy.

Al cap de poc, el racó era fosc i tenebrós.

Els passos van ressonar en la immensitat freda dels cellers.

I quan els espolsabutxaques es disposaven a fer la feina al túnel de la cava on érem, els seus crits i renecs de fàstic van ser d'allò més xocants!

—Ecs!, i quin fàstic que em fan a mi les teranyines brutotes i espessotes, Malgrà!

—¿Què fas, què fas...? Fuig, treu aquesta mà, Garlopí!

—¿Però què fas Malgranot...? ¿Que no veus que encara m'empastifes més...? Maleïts siguin els culs d'ampolla foradats!

—Mira que fondre's just ara, aquestes dues bombetes... Així rebentessin!

—Aquí hi ha més teranyines que pinyes en un bosc de pins!

—Tinc els ulls tapats! Uix, quina angúnia!

—¿Però què passa? Estem mig lligats!

—No haguessis cridat el mal temps, Garlopa!

—Calla ara, i mira de desfer-te'n, boig! Trenca tants fils i tantes teranyines com puguis!

—Estem perduts! Com més en trenques, més te'n trobes entre els braços i les cames. Fuig, aranya!

I van maleir, van renegar de valent i van acabar esbatussant-se l'un a l'altre perquè el Garlopí feia pagar els plats trencats al Malgrà dient-li que ell ja ho sabia, que n'havia de passar alguna, i que tot era culpa seva per no saber en quin bullit es posava.

I el Malgrà li repetia que no era altre sinó ell el que portava mal averany, i que ja l'hi explicaria tot al *quefe* perquè l'arreglés bé.

I llavors tot van ser bufetades, panxades, camades, culades, galetes i carxots a dojo!

Mentre durava la seva batalla i discussió, els teixidors no es van entretenir gens i van construir la paret oposada de teranyines.

I de seguida van tancar la gàbia tot afegint-hi la del sostre.

Ja estava tot llest.

I l'Aranya Major va dir que ja podien tornar a enroscar les bombetes, cosa que van fer puntualment els electricistes.

Quan es va fer de nou la dèbil llum i els dos lladregots es van veure engabiats, es van posar pàl·lids i es van mirar l'un a l'altre amb ulls d'allò més porucs.

Ara ja no gemegaven.

Només feien el bot i, finalment, van arrencar a plorar com un parell de mixetes.

L'endemà al matí, quan els guàrdies se'ls enduien, encara ploraven i arrossegaven teranyines per tot arreu com uns penitents.

Només jo vaig pescar el que l'amo de les caves de Mas Rodó deia, tot rasant-se la barbata.

—No ho entenc... No ho entendre mai per molts que visqui... Mai, ni que m'ho facin entendre, reteranyines!

I després van venir de seguida els treballadors de la finca que es van posar a netejar aquell desgavell de teranyines fetes malbé.

I em vaig dir que si no em decidia aleshores mateix, potser no trobaria mai la sortida d'aquell trencaclosques de bótes, ampolles i caves.

I ho vaig fer sense ni acomiadar-me de l'Aranya Major, que no parava de felicitar tots els conciutaranys que havien col·laborat en l'operació de salvament de les caves i el xampany.

Aaaup!

Em vaig colar a la butxaca de l'americana de l'amo del Mas Rodó i, al cap d'una mica de travessar pisos i escales i un ascensor i tot, ja era dalt de la finca.

Almenys, em vaig dir, podré respirar l'aire lliure!

Quan em devien buscar per agrair-me els serveis, els veïns de sota ja no em devien trobar...

Però ho havia de fer.

I vaig córrer un temps desvagat per entre els caminals de la finca. I vaig visitar l'estable i la masia i les golfes de la casa dels masovers, tot decidint de passada on m'encauaria i on començaria a fer-hi vida.

Qui sap si, amb el temps, la generació d'aranyins i aranyines que em succeïrien tindrien el do d'entendre els humans.

I buscant, buscant, vaig ensopegar amb un enfilall de fils i vaig sentir que algú rondinava en la llengua aranyívola.

—Vagi amb compte, aranyor, que la tela no és pas la seva i la feina l'he fet jo!

Era una aranyeta treballadora del poble establert arreu de la vinya. I tenia tota la raó de queixar-se.

No em va tocar altre remei sinó refer una vegada més la meva història, que cada vegada era més llarga.

Però vaig estar content d'haver-hi ensopegat perquè ella mateixa em va dir on podria agafar l'autobús-aranya que feia la línia directa fins a la ciutat de l'ARANYÓ, d'on havia vingut.

Abans, però, amb cara de saber-ho molt bé, em va afirmar:

—A l'HOTEL TUTIARANYI, hi van tots els estrangers. No cal pas que t'enganyi. I et dic que

hi viuen prou temps ni que no tinguin diners, no t'estranyi! Has d'aprendre a ser un honrat aranyor i més bon treballador. Si no anessis a l'hotel, seràs rodamón de tela, vagaràs d'un lloc a l'altre sense feina ni cap pela!

I em vaig enfilem a l'autobús-aranya que va arribar puntualment, mentre ella, des del darrere del pàmpol, encara em saludava.

Al cap d'unes hores, ja era als PALLERS... Bé, a l'estació central, però ara ja sabia que l'anomenaven PALLERS perquè m'ho havia explicat una aranya ja d'edat que va viatjar tot el trajecte de l'autobús al meu costat.

Xafarder com sóc en aquests casos, li vaig preguntar de què els venia aquell nom. I m'ho va fer saber.

Les aranyes de la seva generació, quan hi anaven per esperar-hi algú, i no es trobaven mai, de tan gran com era l'edifici, es deien, quan per fi es localitzaven:

—Tan gran arriba a ser que és com si busquessis una agulla en un paller!

I s'abraçaven.

I així va ser com, amb el pas del temps, el nom dels PALLERS, a l'edifici de l'estació central, ja no li va treure mai més ningú.

I dels PALLERS, doncs, me'n vaig anar amb el taxi. I del taxi a la telacadira. I de la telacadira a la cambra de l'HOTEL TUTIARANYI on encara hi vaig trobar el llit una mica desmanegat pels meus bots.

M'hi vaig ajeure dolçament...

No tenia ganes de tornar a començar!

I em vaig adormir com un tronc.

Podria continuar explicant-ne a cabassos d'aquella estada meva al món de les aranyes.

Potser m'allargaria massa. I això em fa témer que no acabés caient en una mena d'aranyobiografia, cosa a la qual no estic avesat.

Només transcriuré com es va acabar tot allò.

Perquè és ben cert que tot s'acaba un dia o altre!

Desconec quins van ser els motius de la meva transformació en aranya. Els mitjans que van fer que em trobés a l'ARANYÓ sense ni haver-m'ho proposat. Fins i tot he d'acabar dient que desconec gairebé com funcionava el sistema de vida en aquell nou món.

¿Com vaig aprendre aquell llenguatge que per a mi havia de ser forçosament nou...?

¿Com vaig passar desapercebut entre els aranyors i les aranyores, entre els aranyins i les

aranyines, sense que es notés la meva procedència humana...?

¿De quina manera rutlla tot el servei públic que mai no vaig poder aclarir del tot...?

¿Quin poder sobrenatural, per a nosaltres esclar!, va ser el que em va habituar al clima, els costums, els menús i les maneres de menjar d'aquella gent, si és que se'n pot dir gent!, que jo no vaig rebutjar mai, ans al contrari, els vaig acceptar amb ganes...?

¿Quin...? ¿Què...? ¿Com...? ¿Quan...? ¿On...? ¿Per què...?

Tot un seguit de preguntes que no tenen resposta i que ben difícilment podrà respondre mai l'ésser humà.

M'atreviria a dir que em va tocar viure una experiència de caire extraterrenal i tot. Sí, perquè, amb tot això, no he fet saber encara com en vaig tornar. A fe que no n'he pogut treure l'aigua clara, d'aquell últim record que tinc del món de les aranyes!

Una tarda, després de dinar, vaig sortir de l'hotel, com tantes tardes, per baixar a donar un tomb per la ciutat.

Compraria el diari, beuria alguna cosa i, si en tenia ganes, potser entraria en algun CINERANYA... en fi, matar l'aranya que diuen, fins a l'hora de sopar.

Lluny d'imaginar-me res semblant, em va començar a fer l'efecte que algú m'agafava per una pota.

Vaig estiregassar una, dues, tres vegades i tot, però, com més estirava, més notava que

alguna cosa m'havia engrapat per la punta d'una de les vuit potes amb què em defensava.

Notar-ho i no tenir temps de dir res, va ser una mateixa cosa.

Primer, el lloc on era se'm va fer esborradís. Després, hauria dit que voltejava. Més tard, una fosquedat semblant a la d'una gola de llop em va fer entrar en una negror fantasmagòrica que em va fer estrènyer el cor i anusar la gola...

Sí, ho dic bé! El cor i la gola!

Perquè jo ja no era una aranya amb les vuit potes i el cos grassonet, sinó novament una persona amb cames, peus i braços i cos i tot, vaja!

Per això la sensació del nus a la gola es va fer cada vegada més intensa mentre semblava que molt llunyanament retornava la claredat.

Si he de dir la veritat, sí que recordo només una cosa que tampoc no m'he acabat d'explicar mai.

Una tonada llunyana, llunyana...

Com si cada vegada se sentís més lluny d'on jo em trobava mentre encara forcejava amb tota la ràbia que deu tenir una aranya quan se sent estirada per una de les seves potes.

Ja ho dic, això era abans del cor i de la gola i...

Prou que me'n recordo d'aquella tonada!

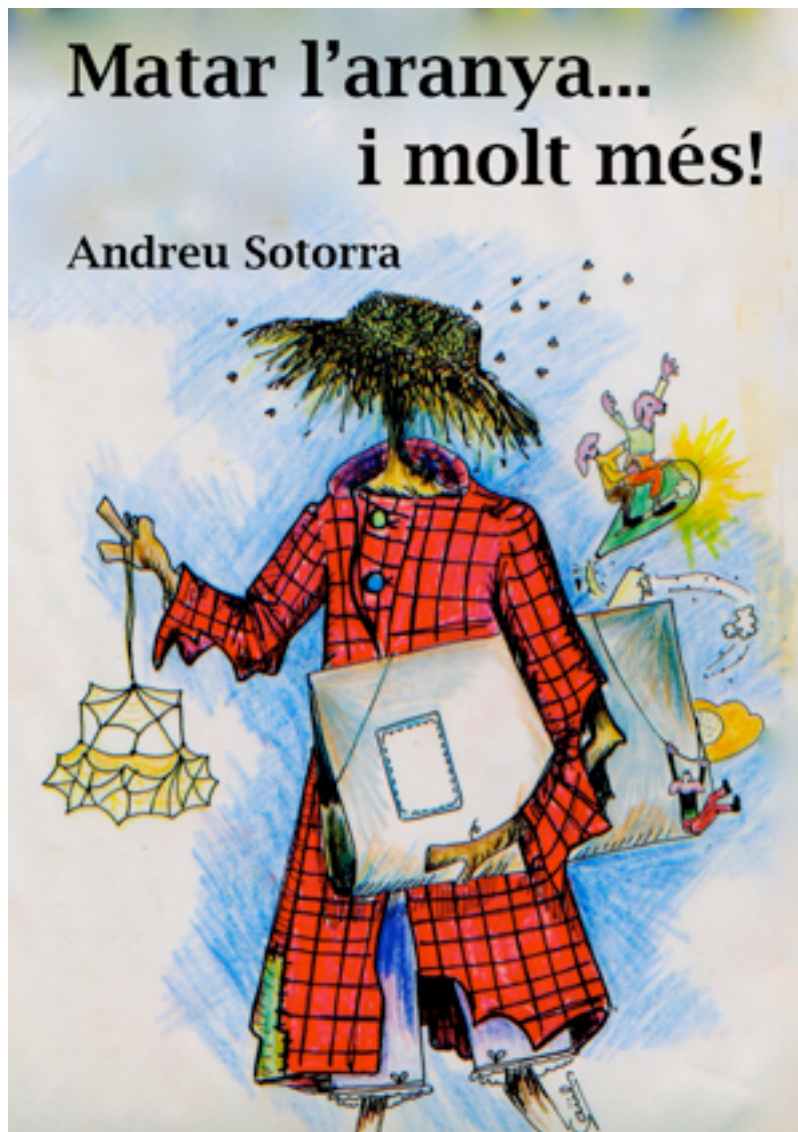
I de la lletra... i de per què es canta...

De fet, encara sovint la cantussejo:

«Aranyeta, aranyeta, si no em dones un poalet d'aigu, et rompré sa cameta!»

La veritat és que jo no he cregut mai en encanteris.

I encara ara, ves si fa temps, ¿oi?, doncs, quan a vegades, escrivint a màquina, se'm fa una teranyina al carro de tant pensar...
...se m'humitegen els ulls.

© Il·lustració coberta de Lena Paüls

[\[Per veure les il·lustracions interiors del conte
clicqueu en aquest enllaç de Flickr\]](#)